

Pünkösd

Hálás vagyok az Úr Jézusnak: az áldozat, amit Ő hozott, tökéletes. Nem kell semmit hozzátenni, nem kell rajta semmit változtatni, tökéletes. Megváltott, megszabadított és ez által nyertem életet.

Azonban többször gondolkoztam azon, hogy miért áll akkor a Csel. 2,1-ben még valami, ami nagyon fontosnak tűnik. Az eredeti szöveg szerint a vers első része így szól: „*Mikor a pünkösd napja betelt...*”

A nyelvtantanáromra gondoltam. Ő tanította meg, hogy mi mindent tartalmazhat a nyelv. Ez a mondat nem úgy van megszerkesztve: a napok teltek pünkösdig, vagy amikor pünkösd napja eljött. Nem, ez valamit rejt magában. „*Mikor a pünkösd napja betelt...*” Ez úgy hangzik, hogy az emberek vártak valamit. Kellet valaminek lennie, ami megindította az embereket, ami miatt azt gondolták, valaminek még történnie kell, ez még hozzá tartozik.

Ahogy utána olvastam, megállapítottam, hogy akkoriban a rabbik és a zsidók a készülöben lévő pünkösdüi ünnep alatt, egy olyan ünnepre gondoltak, ami mindenképpen összefügg a pászka ünnepével. Mert a pünkösdöt záró ünnepélynek hívták, ami pedig visszautal a pászkára. A pászka utáni első termés ünnepén azt mondták: most kezdődik az aratás. Ezen a záró ünnepségen pedig azt: vége az aratásnak. Kész van, elmúlt. Nagyon érdekes ha megvizsgáljuk, hogy akkoriban hogyan ünnepeltek. A zsidók szigorúan, pontosan számolták és betartották az előírt időt: a pászkától 7 hétnek kellett eltelnie pünkösdig. Munkával töltött hetek voltak ezek és nagyon elfoglaltak voltak, keményen dolgoztak az aratásban. Már előre örültek: „Ha letelik a 7 hét, ismét lesz egy ünnep, amikor összegyűlhetünk Jeruzsálemben.”

A 48. napon a férfiak városenként összegyűltek, és a szabad ég alatt éjszakáztak, hogy másnap együtt menjenek Jeruzsálembe. A 49. nap reggelén előállt a község vezetője és így szólt: „Gyertek férfiak, menjünk Jeruzsálembe, Istenünk városába!” Elindultak, vitték magukkal a pünkösdüi kenyeret. Mindenki vitt valamilyen ajándékot az Úrnak; különböző gyümölcsöket, fűgét, szőlőt. „Menjünk a nagy ünnepre Jeruzsálembe, Istenünk városába” – mondták, maguk előtt hajtva a felékesített pünkösdüi ökröket. A nyakukba koszorúkat aggattak, szőrüket arany színűre festették. Elöl haladtak a fuvolások. Így vonult a menet Jeruzsálembe. Mikor már egész közel voltak, letáboroztak, hogy ott töltsék az éjjelt. A különböző csoportok, követeket küldtek a városba a papokhoz, hogy tudassák velük ottlétüket: „Ebből és ebből a városból jöttünk, készek vagyunk bevonulni a városba. Örülünk előre az ünnepnek, itt és itt táborozunk.” Azok pedig, akik nem mentek követként a városba, elmesélték egymásnak, mi minden történt velük, mióta utoljára találkoztak. Biztosan elmondták, hogy mit tett velük az Úr és, hogy milyen jó termést adott.

Testvérek, ha jobban belegondolok, olyan lehetett ez, mint a mi konferenciánk. Mindenfelől eljöttünk Istenünk házába, itt táborozunk, hallani akarunk az Úrról és együtt szeretnénk örülni Istenünkben. Némelyek szó szerint táboroznak a garázsokban és lakókocsikban. Valóban azért gyűltünk össze, hogy az Urat dicsérjük és Őbenne örüljünk. Egy ünnepre jöttünk.

Amikor eljött az 50. nap, amit úgy vártak és amiről azt olvassuk: „*Mikor a pünkösd napja betelt*”, akkor a jeruzsálemi templomban a papok megfűjták a kürtöket és harsonákat. Elképzelem, hogy a város vibrált a harsonaszótól. Ezeknek a harsonáknak az volt a feladatuk, hogy mindenkit összegyűjtsenek, mindenkit az ünnepre hívjanak a környékről: Gyertek Istenünk városába, a záró ünnepre! El tudom képzelni, micsoda hangjuk volt ezeknek a harsonáknak.

Egy átlagos istentiszteleten kb. 1 000 pap szolgált. Ilyen alkalmakkor pedig akár 18 000 pap is egybegyűlt, hogy szolgálja a gyülekezetet. A papok kijöttek a városból, kimentek a csoportokhoz, akikről előző nap feljegyezték, hogy hol táboroznak, aztán együtt vonultak be a városba. A városkapukban álltak Jeruzsálem kézművesei és hangos szóval üdvözölték az érkezőket: „Békesség nektek Istentől!” Menet közben újra elkezdtek a fuvolások játszani és elkezdődött az ünnep; mindannyiuk öröme, közösségben az Úrral.

De a városban, egy házban kb. 120 ember gyűlt össze: a tanítványok az asszonyokkal. Imádkoztak, az Úr ígéretébe kapaszkodva: „*És ímé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, míg nem felruháztatok mennyei erővel.*” (Luk. 24,49)

Vártak, várták a pünkösdöt, tudták, hogy valami történni fog. „Itt kell maradnom, hiszen ezt kérte az Úr, itt teljesedik be az ígéret.”

Kint üvöltöttek az ökrök, játszottak a fuvalások, az emberek ujjongtak. Ezalatt bent a tanítványok imádkoztak, és akkor a pünkösdi tűz leáradt rájuk. A város egyik szélén, a templomban a régi törvénynek szolgáltak, úgy ahogy az Úr Mózesnek parancsolta. (3 Móz. 23.) De egy házban már az ígéret beteljesedését ünnepelték. A pünkösdi tűz már terjedni kezdett, az ígéret beteljesült. Úgy örülök, ha erre gondolok. A régi helyes és jó, megállja a helyét, de leváltja valami új, valami jobb. Nem feloldja, hanem beteljesíti. A kettő jól megfér egymás mellett. „*Mikor a pünkösöd napja betelt*” – erre biztos nem csak az emberek vártak. Talán nem várt-e Urunk és Istenünk is rá? Bizton mondhatom, hogy az Úr is várta az ünnep beteljesedését. A Gal. 4,4-7 – ben olvassuk:

„*Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta Isten az ő Fiának lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolgál, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.*”

Tudom, hogy Isten megmentő műve lezárult a Golgotán. Ehhez nincs mit hozzáfűzni. Feltámadt a sírból. Ha nem támadt volna fel, akkor hiába hagyta volna el a mennyet; akkor hiába ment volna a keresztfára. Ha nem támadt volna fel, minden hiábavaló lenne. Ha nem ment volna a mennybe, akkor csak fél öröm lenne, hogy feltámadt. De nem; Ő feltámadt és elkészítette az utat számunkra.

Azonban a Galátziabeliekhez írt levélben olvasva megállapíthatjuk, hogy az Atya még mást is tervezett. Nem csak a tényt akarta lefektetni, hogy szabad bejárásunk van a mennybe, hanem azt akarta, hogy ez a tény a szívünkbe legyen írva. Hogy ez élet-erővé váljon bennünk. Hogy ne csak az értelmünkkel fogjuk fel: igen, talán egy nap bejutok majd a mennybe, hanem bizonyosságunk lehessen a Szent Szellem által: igen, szabad az út számomra és az Úr bevisz engem oda! Hogy ez az élet éljen bennünk, ez adjon erőt. Ez nem helyettesíti a golgotai művet, de ez valami, amit az Úr még hozzáfűzött. Ne csak elismerjük, hanem legyünk tudatosak abban, hogy Isten gyermekei vagyunk. Hogy mi is így kiálthassunk: Abba, Atyánk! Ez a kettő (Golgota és pünkösöd) összetartozik.

Mint már említettem sokszor gondolkoztam azon, hogy miért kellett pünkösödnie is beteljesednie, mikor a Golgotán már minden megtörtént. De az Atya sokkal többet akart; azt akarta, hogy mindez valóra váljon a szívünkben. Ne csak a jövőben, hanem már ma.

Számomra mindig kívánatosnak tűnt, ahogy Ádám és Éva szemtől szembe állhattak az Úrral. De ha jobban belegondolok, nekem sokkal több adatott, mint Ádámnak és Évának. Az Istenség bennem lakozik, Krisztus bennem él.

Örömmel tölt el, ha elképzelem, hogyan zajlott akkoriban az ünnep. Ha elképzelem, hogy várták az emberek és igen, az Atya is, hogy kiönthesse Szent Szellemét, hogy kiegészítse a megváltást, hogy már most tökéletes és valóság legyen a számunkra. Most mi is a mennyei város előtt állhatunk. Elkészültünk, kitisztítottuk a szívünket. Imáinkkal bejelentkeztünk és üzentünk az Úrnak: elkészültem, kész az én szívem. Ebben és ebben a városban lakom, abból az országból jöttem. Kérlek, gyere értem! S mialatt mi itt táborozunk, biztosak lehetünk megváltásunkban, és ezt a bizonyosságot a Szent Szellem által kapjuk meg. A menny – Atya, Fiú és Szent Szellem – együtt munkálkodtak, hogy a megváltást a mi számunkra tökéletessé és valósággá tegyék. Elképzelem, hogy mindannyian a mennyei Jeruzsálem előtt táborozunk és egy nap megszólal a harsona és a főpap, Jézus Krisztus fog eléink jönni. Jön értünk és mindegy lesz, hogy honnan jöttünk, Ő tudja hol vagyunk, Ő tudja milyenek a körülményeink, ismer bennünket. Az Ő mennyei erejét fogjuk megtapasztalni magunkon. Ez az erő fog minket átváltoztatni, mikor a halandó felöltözi a hallhatatlanságot.

Hála tölt el, ha arra gondolok, hogy pünkösöd ünnepe már a tanítványok számára, és számunkra is valóvá vált. De a nagy ünnep, a záró ünnepély nekem az lesz, ha majd egyszer ott fönt leszek a Megváltómnál. Akkor mondhatom majd, hogy vége van. Nem kell már a támadásokkal törődnöm, sem a bűnvallással, örökre szabad leszek. A menny kézművesei, az angyalok sorfalat állnak a kapuban, nyújtogatják a nyakukat és tülekednek, hogy lássák az érkezőket. Üdvözlnek minket majd az Úr városában. Talán énekelni is akarnak nekünk, de nem tudnak majd, mert mi előbb elkezdünk énekelni, amit a mennyben még soha nem hallottak. Mi fogjuk azt az éneket énekelni és számomra ez jelenti a pünkösödöt. Csodálatos, hogy a Szent Szellem pár szóban össze tudja foglalni: „*Mikor a pünkösöd napja betelt*”. Már várom azt a napot, ami hamarosan bekövetkezik, mikor ez áll majd az újságban: az elragadtatás napjai beteljesedtek. Az emberek fel fogják ismerni, hogy igaz, ami az igében áll. Mert be fog teljesedni.

Dicsőség az Úrnak.